

nen for De Europæiske Fællesskaber af selskabet Asia Motor France, Livange (Luxembourg), selskabet JMC Automobiles, Livange (Luxembourg), selskabet Monin Automobiles, Bourg-de-Péage (Frankrig), og selskabet EAS, Livange (Luxembourg), ved advokat Jean Claude Fourgoux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 15.-16. juli 1998 annulleres i sin helhed.
- Det noteres, at sagsøgerne forbeholder sig ret til at kræve erstatning for den lidte skade.
- Kommissionen tilpligtes at betale de samlede sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne i nærværende sag, der er importører i Frankrig af køretøjer af mærkerne Suzuki, Daihatsu, Isuzu og Subaru, og som på nuværende tidspunkt er i likvidation, har anfægtet Kommissionens afvisning af den klage, som de indgav for 13 år siden, vedrørende et system for selvbe-grænsning af import til Frankrig af køretøjer af forskellige andre japanske mærker. Ifølge den anfægtede beslutning henhørte fordelingen af kvoter, for hvilke en overskridelse kunne medføre administrative sanktioner, alene under den franske forvaltnings ansvar, og da presset udøvedes individuelt over for hver enkelt importør, var klagen ikke af fællesskabsinteresse og ikke længere relevant.

Sagsøgerne gør indledningsvis gældende, at Kommissionen med den anfægtede beslutning har nægtet at tage højde for Rettens domme af 29. juni 1993⁽¹⁾ og af 18. september 1996⁽²⁾, der blev afsagt om overtrædelser inden for samme sammenhæng, og hvoraf det fremgik, at der burde foretages en fornyet undersøgelse af sagen på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier, som skulle tilvejebringes vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de franske myndigheder har udøvet et uimodståeligt pres på de pågældende virksomheder for at få dem til at udvise den i klagen beskrevne adfærd, således at den adfærd, der var udvist af de importører, der var godkendt i det franske hovedland, ikke kunne anses for omfattet af konkurrence-reglerne, idet virksomhederne manglede tilstrækkelig selvstændighed.

Ifølge sagsøgerne er det chokerende, at den sagsøgte institution i dag hævder, at det forhold, at proceduren er løbet over så lang tid, fratager klagen enhver interesse, selv om det er Kommissionen selv, der på grund af den mangel på hurtighed, hvormed den har udført den administrative procedure, direkte er ansvarlig for forlængelsen af sagsforløbet. Efter sagsøgerens opfattelse ville en fornuftig og

rimelig fremgangsmåde have ført til, at der for 13 år siden var rettet en meddelelse af klagepunkter til deltagerne i aftalen og deres konsortium. Aftalen var allerede tilstrækkelig godtgjort på daværende tidspunkt. Det ville da have påhvilet de indklagede virksomheder under forhandlingerne at påvise, at en sådan selvbe-grænsningsordning — i forbindelse med hvilken de opnåede modbydelser, herunder udelukkelse af de japanske konkurrenter — ikke udgjorde noget kommercielt valg, men skyldtes et uimodståeligt pres fra den franske stat, der ville kunne medføre væsentlige tab for virksomhederne.

Sagsøgerne gør ligeledes gældende, at ud over retsmidlet i traktatens artikel 115 vil man søge forgæves efter en type tilladt praksis, som er hjemlet i traktaten, og som et selvbe-grænsningssystem som det foreliggende kunne henføres under, da Frankrig aldrig har anmodet om indførelse af beskyttelsesforanstaltninger på dette område. Endvidere har Kommissionen heller ikke kunnet henvise til nogen som helst fransk lovgivning med henblik på at forsøge at unddrage deltagerne i aftalen fra en anvendelse af EF-konkurrenceretten, da en sådan lovgivning ganske enkelt ikke eksisterer.

⁽¹⁾ Sag T-7/92, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 671.

⁽²⁾ Sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 965.

Sag anlagt den 29. september 1998 af RJB Mining plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-156/98)

(98/C 358/42)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. september 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af RJB Mining plc ved Marc Brealey og Jonathan Lawrence, og med valgt adresse i Luxembourg hos Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annulatio af Kommissionens beslutning af 29. juli 1998 om godkendelse af RAG Aktiengesellschaft's overtagelse af Saarbergwerke AG og Preussag Anthrazit GmbH, idet sagsøgeren som begrundelse henviser til stævningen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i denne sag er et aktieselskab med hjemsted i England og Wales, som driver virksomhed i kulmineindustrien i England. Selskabets hovedaktionærer er institutionelle investorer, private investorer, direktører og sagsøgerens ansatte. Ved den anfægtede beslutning gav Kommissionen i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 66, stk. 2, godkendelse på visse vilkår af RAG's overtagelse af Saarbergwerke og Preussag. Disse tre selskaber er de sidste producenter af magre kul i Tyskland. De fusionerende enheder er åbenbart blevet enige om at lede en del af kulimporten til en uafhængig tredjemand og strukturelt adskille den tilbageværende del af kulhandelen i en hjemmemarkeds- og importdel.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har tilsidesat bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 66 og artikel 4, litra c), og beslutning nr. 3632/93/EKSF (kodeksen)⁽¹⁾, da den udstedte den anfægtede beslutning. Der nedlægges tilige påstand om annullation af beslutningen med henvisning til krænkelse af væsentlige formforskrifter, herunder manglende begrundelse og tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

Ifølge sagsøgeren overså Kommissionen, at virkningen af den anfægtede beslutning er at fremme fusionen, selv om tysk statsstøtte er en uadskillelig del af fusionen, og sådan statsstøtte er ikke blevet godkendt og kunne heller ikke godkendes ifølge kodeksen. Herved lægges der vægt på, at den anfægtede beslutning end ikke nævner statsstøtten i forbindelse med fusionsstrukturen, ligesom Kommissionen heller ikke gennemgik virkningen af støtten på parternes markedsstilling. Således nævnes det intetsteds i beslutningen, af RAG's pris for at erhverve Saarbergwerke i forbindelse med fusionen kun er 1 DEM.

Sagsøgeren udtaler, at Kommissionen i den anfægtede beslutning bemærker, at den kun vedrører anvendelsen af EKSF-traktatens artikel 66 og ikke anvendelsen af bestemmelserne om kontrol af statsstøtte. Imidlertid havde Kommissionen modtaget en anmodning fra sagsøgeren om at anvende reglerne om statsstøtte og om at forhindre fusionen i at finde sted uden forudgående godkendelse af den statsstøtte, der skulle betales de fusionerende virksomheder samt af den statsstøtte, som stod i forbindelse med og var en forudsætning for fusionen. Efter at Kommissionen har efterkommet sagsøgerens ønsker, er sagsøgeren under de foreliggende forhold ikke i tvivl om, at den ved den anfægtede beslutning godkendte fusion kan og nu vil finde sted, uden at Kommissionen har opfyldt sine forpligtelser.

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1993, s. 12.

Sag anlagt den 30. september 1998 af Bernard Bareyt m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-158/98)

(98/C 358/43)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. september 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Bernard Bareyt, Ivone Benfatto, Denis Bessette, Giuliano Dalle Carbonare, Enrico Di Pietro, Barry John Green, Remmelt Haange, Michel Huguet, Marcus Iseli, Cornelis Jong, Neil Mitchell, Pier Luigi Mondino, Alfredo Portone, Carlo Sborchia, Alessandro Tesini, Mike Michael Wykes, alle bosat i Naka (Japan), ved advokat Nicolas Lhoëst, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgtes afvisning af 15. maj 1998 af sagsøgerenes klage annulleres.
- Sagsøgerenes lønsedler for november 1997 og de efterfølgende måneder, som anvender justeringskoefficienten i Rådets forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 1785/97 annulleres sammen med lønsedlerne for de måneder, hvor administrationen har foretaget tilbageholdelse af de for meget udbetalte lønbeløb.
- Subsidiært: det fastslås, at Rådets forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 1785/97, udstedt efter sagsøgtes forslag den 11. september 1997, og som fastsætter en særlig justeringskoefficient for Naka, er ugyldig.
- Sagsøgte tilpligtes at tilbagebetale sagsøgerne de lønbeløb, som sagsøgte har tilbageholdt i deres løn, med tilbagevirkende kraft fra maj måned 1997.
- Sagsøgte tilpligtes at tilbagebetale sagsøgerne den ned sættelse i deres løn, som de er blevet forvoldt siden november 1997 på grund af anvendelsen af den nye justeringskoefficient.
- Sagsøgte tilpligtes at betale renter af de beløb, som sagsøgte dømmes til at tilbagebetale fra tidspunktet for løntilbageholdelserne.
- Sagsøgtes tilpligtes at betale sagens omkostninger.